

נראה אור

פרשת בשלה תשפ"ב

גליין קא שנה ג

מאד רבוה"ק מלעכוויטש קוידענע

{ שניני אור }

מיד בהגיע ההודעה על שבת התאחדות בשבת שירה - יו"ד מרן הלעכוויטשער היו שהבינו שנתאחד בשבת בסטאלין... כנראה שזכר אותה שבת מרוממת חוקק היטב בלבנו, למעשה מתאחדים אנו במושב יסודות אך ננסה בכל זאת להתחבר מעט לאותה שבת סטאלין, מה בעצם היה מיוחד כ"כ באותה שבת - המקום או הזמן, התפלות או הסעודות - קשה לענות על כך תשובה מוגדרת...

מאוגדים אנו בחסד ה' בחבורה אחת - שאיפתנו ומטרתנו להלך בדרכי הצדיקים אשר הדריכו לדרוש אחר נקודת אמת ואמונה בעבודת הבורא, אך מה נעשה ובאורית הרחוב הקיימת כיום קשה להחזיק בכך, כפי שפירש פעם כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א דברי הכתוב אסרו חג בעבותים, מדוע יש לקשור את החג בעבותים דייקא, אלא שבאווירה השוררת סביבנו אם לא נקשור בנפשנו את הארת החג מיט גראבע שטריקן מהר מאד הוא יעלם.

כך ממש בנקודת ההתאחדות סביב נקודת רבוה"ק מנחילי האור והאמונה, עלינו לקשר זאת בעבותים - לחדש בנפשנו חיבור אמיתי המאחד את כולנו למטרה אחת ברורה, יתכן וזוהי הגדרה מתאימה לשבת סטאלין - אוריה מיוחדת של חשק ורצון לצעוד יחד בדרכי הצדיקים, אך בכל זאת כבר עברו מאז שש שנים, לכך מתאספים אנו שוב לקשור זאת בנפשנו בעבותים - כולנו בעצה אחת.

כמה פעמים כבר שמענו את אדמו"ר שליט"א פותח את שיחת קדשו בשבת שירה ובשש"פ בדברי הכתוב ופרעה הקריב, משל לבת מלכים וכו' כך בעת שהתחילו ישראל צועקים אמר הקב"ה לקול זה הייתי מתאוה, השמיעני את קולך - קולך ששמעתי כבר.

כפי שהתאוה הקב"ה כביכול לשמוע זעקת בני ישראל להנצל מקלי מצרים, כך מתאוה הוא כביכול לשמוע קול זעקתם להנצל מנסינות הדור - להמלט מאורית הקרירות וההפקרות להיכל הצדיקים המחמם ומחייב, קולך ששמעתי כבר לפני שש שנים - שונה מהקולות הנשמעים כיום...

ופרעה הקריב אמרו חז"ל הקריב את לבם לאביהם שבשמים, בדרך צחות שמעתי מהר"ר הענין זילברפרב - מה א"כ הפחד הגדול מפני פרעה אם אלו מעשיו, אלא שפרעה מקריב את ישראל מיד לאביהם שבשמים ללא צדיקים העומדים בתוך - מבינים לבד, יכולים לבד, אנו זועקים להנצל מפרעה - לדעת ולהכיר שאך בכח הצדיקים ולאורם נעלה בית א-ל.

במושב יסודות נתאחד סביב היסודות, רוח חדשה ביסודות העתיקים - קולך ששמעתי כבר.

{ זברות קודש }

תכלית הנסיון וההסתר להתרומם ולהתעלות

כן היה כאשר בהיות בני ישראל במצרים היו שרויים בחשכות ובשפלות, ובבוא עת גאולתם נגלה עליהם הקב"ה במורא גדול זה גילוי שכינה וזכו לדרגה נעלה ביותר. והנה בעת שבאו לים סוף ו'ישאו בני ישראל את עיניהם והנה מצרים נוסע אחריהם ויראו מאד', כיון שראו שנתגבר שוב הכח שכנגד ונפלו לחושך והסתר כדאיאת בעבודת ישראל (וירא ע"פ ויקרא אברהם) שבעת נסיון נוטלים מהאדם כל מדרגותיו מלבד מה שזכה בכח יגיעתו, ויאמרו אל משה המבלי אין קברים במצרים לקחתנו למות במדבר, דאי בזה"ק (ח"ג קלה): מאן דנחית מדרגא קדמאה דהוה ביה קארי ביה מיתה, כי כיון שנפלו ממדרגתם ושוב עומדים במצב של הסתר מה בצע במה שנגלה עליהם מלך מלכי המלכים וגאלם.

הנסינות אינם אלא אחיזת עינים

ויאמר משה אל העם אל תיראו התיצבו וראו את ישועת ה', איתא ממרן אדמו"ר הזקן זי"ע התיצבו מלשון אמת ויציב, על ידי שידבקו עצמם בנקודת אמת לידע שאין ההסתר אלא אחיזת עינים ויתגברו לעמוד בנסיון יראו ישועת ה', כי כל תכלית החושך וההסתר להביאם לגילוי נעלה יותר.

על זה אמרו במדרש (מכילתא בשלה פ"ג) בזכות ויבקע עצי עולה זכו לויבקעו המים, כי נסיון העקידה היה הנסיון האחרון לאברהם אבינו ע"ה ובו נצרך להתגברות ביותר מאחר שכבר עמד בתשעה נסיונות ושוב נסתלק ממנו הארת הבורא ית', וכאשר לא שת לבו להסתר ונתגבר לעמוד אף בנסיון זה, ומצאת את לבבו נאמן לפניך, נתן כח בבניו אחרי שלא יפול רוחם בעת שנופלים מדרגתם למצב של הסתר ויתחזקו לעמוד בנסיון במסירות נפש ובאמונה פשוטה, וע"י שעמדו ישראל בנסיון זכו לגילוי הגדול בקריעת ים סוף.

איתא ממרן הס"ק מלעכוויטש זי"ע סור מרע ועשה טוב (תהלים לד, טו), פעמים שנגש האדם לעסוק בעשה טוב בעבודת יצורו ובא היצר להזכירו כמה נפילות והסתרים עברו עליו ועל ידי זה נופל ברוחו ומרגיש שאין ערך וחשיבות לתורתו ועבודתו, לכך צריך להתחזק בכל כחו לידע שאף אם נפל והיה שרוי בחשכות והסתר ודאי אינו אלא מאהבת השם יתברך, וכיון שמחליט בדעתו להידיבק בהשם יתברך ובעבודתו שוב אין לו לדאוג מכל אשר עבר עליו, וזהו סור מרע ועשה טוב שבבואו לעסוק בטוב ירוש ולא יהרהר כלל בעניני הרע שהיו מקודם.

המשך בעמוד הבא <<<

אין אני ראוי לומר דברי תורה לפני הציבור, אלא שאחר לא יאמר לכך אומר אני כשליח ציבור.

ופרעה הקריב וישאו בני ישראל את עיניהם והנה מצרים נוסע אחריהם ויראו מאד ויצעקו בני ישראל אל ה', ויאמרו אל משה המבלי אין קברים במצרים לקחתנו וגו', ויאמר משה אל העם אל תיראו התיצבו וראו את ישועת ה' וגו', ה' ילחם לכם ואתם תחרישון (יד, י"ד).

איתא בחז"ל (אבות ה, ג) עשרה נסיונות נתנסה אברהם אבינו ועמד בכלם להודיע כמה חיבתו של אברהם אבינו, וכתוב (נחמיה ט, י) אתה ה' האלקים אשר בחרת באברהם והוצאתו מאור כשדים ושמת שמו אברהם ומצאת את לבבו נאמן לפניך. כי הנה אברהם אבינו ע"ה מיום עמדו על דעתו התבונן שאי אפשר שנעשה העולם מאליו וכי אפשר לבירה בלא מנהיג, והבין שודאי לא נברא בכדי בעולם הזה כי אם למלאות שליחות ומטרה והיה דורש וחוקר מה חובתו בעולמו, לכך עזב כל עניני העולם לבקש האמת עד אשר נגלה עליו הקב"ה והכיר שהוא מנהיג העולם ותכלית כל הבריאה לעבוד לאלקי מרום.

הנסינות הם אות לחיבת ה' את עבדיו

אמנם אחר שכבר התגבר על החושך ונגלה עליו הקב"ה בא שוב לידי נסיון למצב של הסתר ושוב התגבר לגלות האור מתוך החושך, כן היה נסיון אחר נסיון שבכל פעם אחר שכבר עמד בנסיון וזכה להארה בא שוב לידי חושך והסתר, והנה בעת שראה שבא שוב ושוב להסתר פני ה' ממנו היה יכול לסבור בדעתו שאות הוא כי אין הקב"ה אוהבו וחפץ בו, אמנם אברהם אבינו התחזק בדעתו שודאי כל הנסינות והחשכות אינם אלא מרוב אהבתו יתברך אליו, אשר ע"י כל נסיון נתעלה לדרגה נעלה יותר, וע"ז אמרו 'עמד בכלם להודיע כמה חיבתו של אברהם אבינו', שהיתה עמידתו בכל הנסינות על ידי שהתבונן שהוא מרוב חיבת ה' ואהבתו אליו.

כדאיאת בספה"ק דגל מחנה אפרים (הפטרות כי תבוא) בשם הבעש"ט הק' זי"ע משל למלך שעשה סביבו חומות גדולות וחיות וכו' כדי שיראו מגשת אליו, וכאשר בן המלך רואה זאת מתבונן כי הלא אביו אוהבו עד בלי גבול והכי צד יתכן שעשה מחיצות והסתרים כאלו, ומתחזק לדגל מעל כל החומות והמחיצות ומיד נגלה לו כי הכל אחיזת עינים ובה עבר עליו כל המלך באהבה ובשמחה. כמו כן יש ליהודי להתבונן כי כל נסיון והסתר אינו אלא מתוך אהבת עולם שאוהבו השם יתברך בכדי לרוממו ולקרבו אליו יותר ויותר.

המתרומם מהארציות יזכה לדיבורים קדושים כדבעי

נבוכים הם בארץ סגר עליהם המדבר (ד, ג).

פירוש מחמת שהם נבוכים בארציות, סגר עליהם המדבר, אינם יכולים להתפלל ולא לדבר שום דבר שבקדושה.

מרן הס"ק מלעכוויטש זי"ע, וכן במאמרי מרן אדמו"ר הזקן זי"ע שהועתקו מכת"י מרן אדמו"ר מוהר"א זי"ע



מאורי אור

פרשת בשלח באור רבותינו



הטבע והנס שלמעלה מהטבע הכל מכתו יתברך

**בקר"ם נתגלה שגם בהליכה ביבשה
הקב"ה עושה עמנו נסים נסתרים**

ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים (יד, כט).

דהנה ישראל בשעת קריעת ים סוף ראו נפלאותיו ית"ש ורוממותו וגדולתו, ויש צדיקים שהולכים תמיד בדביקות, וליבם תמיד ברוממות אל ובגדולתו אף שלא בשעת קריעת ים סוף, שגם ביבשה רואין נפלאותיו איך הם עד אין קץ וערך בכל דבר ודבר הנמצא בעולם. וזהו הפירוש ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים, פירוש שביבשה הלכו בזה הרוממות קל כמו בים, וזהו הפך ים ליבשה (תהלים סו, ו) שהצדיק, הניסים והנפלאות הנראין בים הוא רואה ביבשה, לאשר הולך תמיד ברוממות אל וגדולתו ית"ש.

הרה"ק הר"א מלי"ענפסק זי"ע ליקוטי שושנה אות עו, ובכתבי הסידים נמצא כתוב בשם מרן הס"ק מלעכוויטש זי"ע

ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים, על פי מה שאמרו רז"ל (נדה לא). אין בעל הנס מכיר בניסו, שבאמת הקדוש ברוך הוא עושה תמיד עמנו נסים נסתרים. וזה הפירוש אפילו בעת שהולך ביבשה גם כן ידע ויבין שהשם יתברך עושה עמו נסים כמו בתוך הים, ודפח"ח.

אמרי יעקב בשלח תרע"ז

מעשה נורא ממרן הרמ"מ מוויטעבסק זי"ע

מסופר על רביה"ק הרבי ר' מענדלי מוויטעבסק זי"ע שכאשר נסע בספינה לארץ ישראל, בהיותם בלב ים אמר שרואה דינים רח"ל וצריך לטבול בים כדי להמתיק הדינים, וצעקו אנ"ש אליו כי הוא סכנה גדולה לירד מהספינה בשעת נסיעתה, ולא שמע להם וירד וטבל בים, לאחר שטבל ועלה אמר זקן אחד העלני, ושאלוהו אנ"ש הלא אחז"ל דאין סומכין על הנס, והשיבם שאינו יודע מה זה נס ומה הפרש יש לפני הקב"ה בין ים ליבשה שהרי הכל בחינתו ובכחו.

אין עוד מלבדו

מרגלא בפומיה דמרן הס"ק מלעכוויטש זי"ע ובפי אנשיו משמו: מיט דעם אויבערשטן קען מען דעם ים הגדול אריבער גיין, און אן דעם אויבערשטן קען מען די שוועל פון די טיר אויך נישט אריבער גיין - עם הקב"ה אפשר לחצות אפילו את הים הגדול ומבלעדיו ית' אי אפשר לעבור אף את מפתן הבית.

אהרן וחור שהיו למעלה מהטבע נלחמו בעמלק שרצה להכניס דעה אפיקורסית כי התנהגות העולם הוא בטבע ויהי ידיו אמונה (ז, יב).

הנה תיבת יד פירושו הוא כח, וגם ב' פעמים י"ד בגימטריא כ"ח, והנה ידוע (תקו"ז סט, קא): אשר יש כ"ח עתים י"ד לטובה

וי"ד להיפך, ובכח אמונת ה' מתהפכים גם הי"ד שהם להיפוך ג"כ לטובה.

ולזה אפשר לומר הטעם כי בחר יהושע לאהרן וחור שהם יעזרו למלחמת עמלק, כי אהרן חו"ר גימטריא ע"ת, כי עמלק רצה להכניס בלב ישראל אשר התנהגות העולם הוא בטבע, כדיעה רעה של אפיקורסים גם בזמננו, ולכן אמר משה ליהושע (פס' ט) בחר לנ"ו אנשים, לנ"ו בגי' הטב"ע, והפירוש שאמר לו שיבחר אנשים שהם למעלה מהטבע שיוכלו למשול עליו, ובחר בשני אלו הנ"ל שהם בגימטריא ע"ת דהיינו ששולטים על בחי' עת הטבע. והמה תמכו בידיז מזה אחד ומזה אחד (פס' ב), שכללו הכל באחד כנ"ל, וגם ב' פעמים אח"ד בגימ' שם הו"ה ב"ה, להורות אשר כל התנהגות העולם הוא בהשגחת הבורא ית', וגם הטבע נכנעת להם והמה למעלה מדרך הטבע.

ובפרשת וישלח פירש בעל הטורים (בראשית לב, יב) הצילני נא מיד ר"ת המ"ן, וכתוב שם ב' פעמים מיד אחי מיד עשו, כי הס"ט א רוצים להפוך הי"ד עתים טובים להיפוך ח"ו, ומשה רבינו ע"ה עם יהושע ואהרן וחור הפכו הרעים לטובים. וזה שאמר דוד המלך ע"ה (תהלים לא, טו) הצילני מיד אויבי ומרודפי, וביציאת מצרים כתיב (ה, א) כי ביד חזקה ישלחם וביד חזקה יגרשם (עי' תקו"ז שם).

מרן אדמו"ר מוהר"ר זי"ע, אגרת קודש לאנ"ש באמריקה לקראת חג הפסח תרע"ד, ועני"ש



בקריעת ים סוף נתעוררו ישראל להשביח המצוות

נוי מצוה - הכלי לאהבה ה'

זה קלי ואנוהו אלקי אבי וארוממנהו (טו, ב), ודרשו חז"ל (ב"ק ט) ואנוהו אתנאה לפניו במצוות אעשה לו תלית נאה וכו'.

הטעם שדייקא בשירת הים קבלו על עצמם להדר בקיום המצוות, דאיתא בספ"ק כי בשעה שזוכה אדם לגילוי אור ואהבה בלבו יש לו לעשות לכך כלי ע"י שייביא אהבתו בקיום רצונו יתברך בעבודה בפועל, כידוע מדברי הרמב"ן (ס' האמונה והבטחון פי"ט) עה"פ (שה"ש ה, ד) אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ מלשון חפץ וכלי. לכך בעת שנתעורר בלבות בני ישראל אהבה עצומה להשם יתברך בנס קריעת ים סוף אמרו אתנאה לפניו במצוות, שקבלו על עצמם להביא אהבתם בקיום מצוות ה' בהידור מתוך אהבה ובזה עשו כלי שתעמוד האהבה בנפשם לימים רבים.

כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

בנ"י קיבלו על עצמם לומר לשם יהוד טרם עשיית המצוות

אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת לה' ויאמרו לאמר (טו, א), אמר שמכאן נוכל ללמוד שקודם כל מצוה ועבודת השם יתברך צריכין לומר בפה לשם יהוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, ולא כדעת החולקים על זה (עי' נוב"י י"ד

מהדו"ק סי' צ"ג) כידוע מספרים הקדושים (עי' תשובת הרה"ק בעל הבאמ"ח בספרו שער התפילה בסופו). כי זאת הוא בחינת מלכות (זוה"ק בראשית כח), וה' הוא בחינת תפארת (זוה"ק ח"ג יא), וזה הזאת לה', לייחד בחינת זאת לבחינת ה', וזה יהוד קודשא בריך הוא ושכינתיה. ויאמרו לאמר, פירוש אמרו שכן צריכין לומר בפה תמיד כנ"ל, ודפח"ח.

אמרי יעקב, ימים האחרונים של פסח תרע"ח

מאכלי שבת רוחניים ואין בהם כ"כ תפיסת מקום

והיה ביום השישי והכינו את אשר יביאו והיה משנה על אשר ילקטו יום יום (טו, ה).

איתא בחתם סופר (תקצ"ו) והיה ביום השישי והכינו את הכלי אשר יביאו בו בכל יום עומר לגולגולת והיה משנה לחם, ותהא הברכה בסמוי מן העין ולא בכלי המחזיק שני עומרים. בביאור דברי קדשו נראה, כי דבר גשמי שייך בו תפיסת מקום מה שאין כן בדבר רוחני, והנה אף שהמין היה אף בימות החול מזון רוחני, מ"מ בשבת היה בודאי בדרגה נעלה יותר, לכך לא תפס מקום בכלי משנה לחם של יום השבת ונכנס באותו כלי שכבר היה בו עומר לגולגולת של יום השישי.

בדברים אלו יש לבאר דאיתא בגמ' (ביצה טו) אמר רשב"ל נשמה יתירה נותן הקב"ה באדם ערב שבת וכו', ופירש"י נשמה יתירה, רוחב לב למנוחה ולשמחה ולהיות פתוח לרוחה ויאכל וישתה ואין נפשו קצה עליו, ולכאורה דבריו אלו צריכים ביאור כי אף שדרך רש"י לפרש תמיד דברי הגמ' כפשוטם, מ"מ קשה להלום דברי קדשו לומר שענין הנשמה יתירה שעל ידה יוכלו להרבות באכילה ושתיה ביום קדשנו.

לכך נראה לבאר שבשבת אשר הוא יומא דנשמאתא נעשה אף גוף האדם מזוכך ורוחני יותר, וממילא אף המאכל נתעלה ברוחניותו מבימות החול, כדאיתא בליקוטי תורה מהרה"ק מליאדי זי"ע שבעת שאוכל האדם נשפע בו חיות מהמאכל, וא"כ המאכל בדרגה נעלה יותר מהאדם אשר מקבל ממנו חיות, אמנם בימות החול אין נראה זאת מחמת לבוש החומרי שבמאכל, אבל בשב"ק נתגלה שורש המאכל למעלה אשר הוא גבוה מדרגת האדם אשר נעלה יותר בשבת, לכך אין בהם כ"כ תפיסת מקום כבימות החול, ויוכלו לאכול בסעודה אחת בשבת שיעור שאוכל בימות החול בג' סעודות, וזהו ביאור דברי רש"י כי אין כוונתו שמהות הנשמה יתירה הוא רוחב לב להרבות באכילה ושתיה, אלא שאחר שבאה לאדם נשמה יתירה ונתעלה בדרגתו נעשה אף המאכל יותר רוחני, וממילא יאכל וישתה ואין נפשו קצה עליו כי אין במאכל כ"כ תפיסת מקום.

קידושא רבא בשלח תשע"ז



מעלת הצניעות

ויבואו אילמה (שמות טו, כז).

באחת העיירות בהן היה ריכוז נכבד של אנ"ש חסידי קוידניוב התכוננו לבואו של מרן אדמו"ר הזקן זי"ע שהתעתד לחון את פני העיר בביקור השנתי, החסידים התכוננו בהתרגשות למעמד קבלת פנים רבתית וכל בני העיר יצאו לשער העיר להקביל את פני הצדיק.

כשהתקרב מרן אדמו"ר הזקן אל העיר צויה למשמשים שהכניסה אל העיר תהיה דווקא דרך כניסה אחורית וצדדית, סיפרו המשמשים למרן כי בני העיר הכינו קבלת פנים גדולה וכי כולם ממתנים בשער הכניסה הראשית, השיב מרן בלשון הפסוק ויבואו אילמ"ה, ראשי תיבות אין לך יפה מן הצניעות, כאשר באים למקום יפה והוגן להגיע בצניעות.

מאמר מרדכי - פלאנים (מהד' השפ"א)

» המשך מעמוד הקודם

יעזור השם יתברך וטהרו לבנו לעבדך באמת, שנוכה להתקדש ולהתחזק באמונה, בחז"ל איתא (יזמא לה): הבא ליטהר מסייעין אות, ובספ"ה ק איתא שאף הצדיקים מסייעין אותו ליטהר ולהתקדש, ונוכה לביאת משיח צדקנו במהרה בימינו.

רעוא דרעוין בשלח שירה, י"ג שבט - יו"ד מרן הס"ק זי"ע, סטאלין תשע"ז

הנהגת רבוה"ק לפעול מופתים בכח האמונה

תכלית עבודת היהודי להאיר בנפשו אמונת ה' ולהכיר מציאותו יתברך בטבע העולם, עד אשר לא יהא בעיניו הפרש בין הנהגת הטבע להנהגת הנס, כי הלא אף הטבע אינו אלא

ברצון הבורא ובהנהגתו. והנה אמרו חז"ל (תענית כ:): העושין לו נס מנכין לו מזכויותיו, אמנם באם זוכה להשריש בנפשו אמונה ברורה שאין במעשה נס חידוש יותר מעניני הטבע אין מנכין לו מזכויותיו, כי אין זה נחשב לגביו שינוי מדרך העולם. בזה יש לבאר מה שהיה דרך מרן הס"ק מלעכוויטש ורבוה"ק ז"ע לפעול מופתים על ידי שהאירו ביהודי אמונה בהירה בהשם יתברך וכי אין הפרש לפניו להושיע בדרכי הטבע או בדרך נס, מלבד שהיה זה עיקר עבודתם ומטרתם להאיר אמונת ה' בנפשות ישראל, אפשר שאף כי היה בכוחם לפעול מופתים בכח קדושתם לא חפצו להשתמש בדרך זו אשר על ידי זה מנכין לו מזכויותיו, רק ע"י שהאירו בנפשות ישראל אמונה ברורה בהשם יתברך אשר בזה אין מנכין לו מזכויותיו בעשיית הנס.

כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א, נר א' דחנוכה תשפ"ב

איזון נכון בטהרת הרגשות הלב

מרן הס"ק מלעכוויטש ז"ע אמר פעם שאכילת קאשע היא סגולה לכעס, אמר ע"ז מרן הרא"ש מסטאלין ז"ע שמעולם לא שמע מדוע היא קאשע סגולה לכעס אבער לעכוויטש איז ריין פון דמיונות ואם הלעכוויטשער אמר כך ודאי כן הוא.

יו"ד כ"ק אדמו"ר הס"ק מלעכוויטש ז"ע במשנת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

יש לבאר מעט כוונת הדברים לעכוויטש איז ריין פון דמיונות, מטבע הדברים אדם העוסק בעבודתו בעניני הרגשות הלב כפי שהדגישו ביותר ענין זה אצל ההולכים בדרך הבעש"ט עלול לבוא לידי דמיון, לדמות בעצמו שמרגיש הרגשות נעלות כאשר באמת אינו שייך לכך, אמנם אף שכל ההולכים בדרכי החסידות היתה שאיפתם לא להימשך אחר דמיונות לא היתה דרך כולם שווה, ובכל מקום עסקו בעבודה באופן שהיתה דעתם שיתקרבו בדרך זו ביותר לעבודת ה' באמת.

מחד גיסא היו שעסקו הרבה בעניני הרגש ולא דרשו כ"כ לברר את הרגשותיהם אם אמיתיים הם, כי היתה דעתם שהחקירה והדרישה בנכני הלב תגרע את ההרגשה בעבודה, ומאידך גיסא היו שמגודל יראתם מהרגשות שאינם בתכלית האמת מיעטו מאד לעסוק בעניני הרגשים כדי שלא יתערבו דמיונות בעבודתם, וודאי נהרא ונהרא ופשטיה וכל לבבות דורש ה', אבל דרך רבוה"ק מלעכוויטש היתה לאחוז בשני הדרכים כאחד.

בחצר רבוה"ק מחד גיסא טיפחו את ההרגשים ולא ויתרו מלעסוק בכל עניני העבודה בחיות ובאש פנימית, ומאידך גיסא ביקו ובחנו לבם שיהיו ההרגשים קרובים ביותר

לנקודת אמת, כי פעמים מתחכם היצה"ר לפתות את האדם שעבודתו מעורבת בדמיון ואין לו לעסוק בעבודתו מתוך חיות והתלהבות עד אשר יברר שהרגשותיו אמיתיים, ובאופן זה צד אותו ברשתו להתקרר לגמרי ח"ו מעבודת הלב, ופעמים להיפך שמגביר בו הדמיון עד שכבר אינו מבחין מהי הרגשה אמיתית ומהו דמיון בעלמא ולעולם אינו בא לנקודת אמת בעבודתו. ע"ז מכון מאמר מרן הרא"ש מסטאלין לעכוויטש איז ריין פון דמיונות, כי בלעכוויטש יש את האיזון הנכון בעניני הרגשות הלב, ובאופן זה נעשית העבודה תמיד בתבונה ובדעת נכונה ללא ענינים מוזרים ומופרעים אשר יכול האדם להתנהג בהם כאשר אין בו את האיזון הנכון בענין זה, אם שאינו מברר כלל הרגשותיו או שמרבה ביותר לדרוש אחר האמת וד"ל.

מתוך שיחה לאברכים ר"ח השון תשפ"ב

כח הצדיק להאיר אמונה בנפשות ישראל

וירא ישראל את היד הגדולה אשר עשה ה' במצרים ויראו העם את ה' ויאמינו בה' ובמשה עבדו, אז ישיר משה ובני ישראל וגו' (יד, לא - טו, א).

בגמ' (סוטה ל:): איתא שבאמירת השירה ענו ישראל אחר משה רבינו ונחלקו התנאים באופן אמירת עיי"ש.

יש לבאר כי משה רבינו האיר בו אור האמונה בדרגה עליונה ביותר, כדכתיב (יד, ט) ויקח משה את עצמות יוסף עמו וגו', ואיתא ממרן אדמו"ר הזקן ז"ע שלקח את בהירות

אמרים מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א לט"ו בשבט

ט"ו בשבט מורה על שם הוי"ה

יום חמשה עשר בשבט מורה על שם הוי"ה ב"ה, ט"ו הוא י"ה, ושבט שהוא חודש עשתי עשר מורה על ו"ה גימטריא י"א. וביום זה ראש השנה לאילן, איל"ן גימטריא צ"א מורה על יחוד שמות הוי"ה אדנ"י.

תשס"ט - פאריז, בדרך לבית הרב משה וואלף שיח"י

כוונת הלב קודם המעשה מייחדת אותו להשי"ת

מרן הס"ק מלעכוויטש ז"ע פירש מאמר חז"ל (ברכות ה:): שנים שנכנסו להתפלל וקדם אחד מהם להתפלל ולא המתין את חבריו ויצא טורפין לו תפלתו בפניו, שנים שנכנסו להתפלל הם המחשבה והדיבור, וקדם אחד מהם והתפלל ולא המתין את חבריו ויצא, שהקדים להוציא הדיבור והניח המחשבה. דברים אלו תביעה גדולה הם כי פעמים נכנס האדם להתפלל בדעת נכונה לכיון בלבו מה שמוציא בשפתיו, אלא שלמעשה נטרדת מחשבתו מעניני העולם ולא עלה בידו לכיון לבו בתפלתו. לכך אפשר שבדורות אלו אשר ירדה חולשה לעולם יש לפרש דברי חז"ל באופן אחר, שנים שנכנסו להתפלל היינו שבכניסת האדם לתפלה מטרה מחשבתו ומכין לבו לכיון בתפלה, וקדם אחד מהם להתפלל שבעל כרחו נטרד במחשבתו ולא הוציא רצונו הטוב לפועל, טורפין לו תפלתו בפניו טורפין מל' עירוב, כיון שהיה בו רצון אמיתי וכונה נכונה לכיון לבו בתפלתו טורפין ומערבין כונתו שקודם התפלה בתפלה, לעלות לרצון לפני אדון כל, אף שבשעת מעשה נחסר כונתו.

בדרך זו יש לפרש דברי הגמ' (ברכות לה): ר' לוי רמי כתיב (תהלים כד, א) לה' הארץ ומלואה וכתיב (קטו, טו) והארץ נתן לבני אדם, לא קשיא כאן קודם ברכה כאן לאחר ברכה, כי הנה תכלית אכילת איש יהודי להעלות ניצה"ק שבמאכל לשרשם על ידי שאוכל בכונה נכונה לשמו יתברך שלא לשם הנאת גופו, אמנם כיון שהגוף נמשך לגשמיות מצד טבעו עבודה קשה היא לאכול בכונה זכה וברורה, וזהו שהקשו בגמ' סתירת הכתובים כתיב לה' הארץ ומלואה היינו שתכלית עניני הארץ להעלותם להשם יתברך על ידי שעוסקים בהם בכונה ראויה, וכתיב והארץ נתן לבני אדם כי למעשה בשעת האכילה כמעט בעל כרחו נמשך האדם אחר הנאת המאכל.

לא קשיא כאן קודם ברכה כאן לאחר ברכה, קודם ברכה יש לאדם לכיון לבו שחפצו ורצונו לאכול כרצונו יתברך שלא לשם הנאת הגוף, ובדעת זו מברך על מאכלו ומקשר חלק הגשמי להשם יתברך, וכיון שהיתה מחשבתו זכה קודם ברכה אזי אף שלאחר ברכה נהנה הגוף מחלק הגשמי נמשכת אכילתו אחר מחשבתו הראשונה וכן בכל ענין שעוסק אשר יש בו הנאת הגוף, על ידי שיוכין לבו מקודם באמת לעסוק בו כרצונו יתברך, אזי אף אם בעל כרחו נהנה מחלק החומרי היא מעשהו מתוקן ומקובל לפני השם יתברך.

תשפ"א

הנתון בידי הקב"ה בעצמו משובח ומוצלח

בחמשה עשר בשבט המנהג לאכול משבעת המינים שנשתבחה בהם ארץ ישראל, איתא בספרים הקדושים (באמ"ח שלח עה"פ דבר וגו' בבואכם) שמעלת פירות ארץ ישראל בכלל ושבטת המינים בפרט שכל מין הצומח בכל העולם מסרם הקב"ה בידי מלאכים ושרים הדואגים להם ומקיימים אותם, ואילו פירות ארץ ישראל לא מסרם הקב"ה למלאכים אלא הוא בעצמו מטפחם ומגדלם. וזהו גם הסיבה שפירות ארץ ישראל משובחים יותר בטעמם מיתר הפירות.

כדאי שתדעו, ילדים יקרים!

לכל ילד יש אבא ואמא שיהיו בריאים שדואגים לו ומספקים לו כל מחסורו, והם השליחים של הקב"ה לדאוג לילדיהם. ילדים יתומים הם כמו פירות ארץ ישראל והקב"ה הוא אביהם של יתומים והוא בעצמו דואג לכל צרכיהם ודואג שיגדלו ויצמחו כראוי. לכן רואים הרבה פעמים ילדים יתומים שמצליחים בתורה ובשאר דברים יותר מחבריהם וזאת מאחר שהם נמצאים בידי הרחמוות של הקב"ה ללא שליחים ושרים.

אני זוכר בעצמי כאשר התייתמתי מאמי בהיותי ילד כבן ארבע, ואני זוכר היטב את ההרגשה של להיות בידי הגדולות של הקב"ה.

יעזור ה' שתצליחו ותתעלו בתורה ויראת שמים.

תשע"ט, ליכדי ארגון 'זה לזה'

יוסף הצדיק - מלשון כעצם השמים לטוהר (כד, י), היינו את בהירות האמונה שזכה יוסף הצדיק בגודל קדושתו, עד אשר מעצם מציאותו האיר אמונת ה' כדכתיב (יז, יב) ויהי ידיו אמונה, ומכוח נשפע אור האמונה בלבבות בני ישראל אף למעלה מדרגתם.

בדרך זו היה אצל מרן הס"ק זי"ע, שמגודל בהירות אמונתו האיר אף ביהודים פשוטים בהירות עצומה באמונה, וכמאמר צדיקים שכל הישועות שפעל לישראל היה ע"י שהאיר בהם אמונת ה', כפי שהיה מעשה שהביאו לפניו מאחד הכפרים אדם שנשברה רגלו והיה מוטל במטה, החל מרן לחזור עמו תיבות התפלה אתה גבור לעולם ה' וכו' סומך נופלים ורופא חולים וכו' עד ונאמן אתה להחיות מתים, ושאל אותו מרן האם אתה מאמין בכל זה ואמר הן, א"ל מרן, דובר שקרים לא יכון לנגד עיני, חזר עמו שוב תיבות הברכה ושאלו האם אתה מאמין ואמר הן א"ל מרן שוב, דובר שקרים וגו', אחר שחזר עמו פעם שלישית החל החולה לצעוק **אני מאמין בכל זה, אני מאמין, א"ל מרן א"כ הנך יכול לרדת מהמיטה וירד והלך על רגליו כבראשונה, כי בגודל בהירות אמונתו האיר אף ביהודי פשוט אמונה בדרגה נעלית.**

כן היה בקריעת ים סוף שהאמינו ישראל במשה רבינו אשר נשפע ממנו אמונת ה' ויאמינו בה' ובמשה עבדו, וזוהו זכו לגילוי אמונתו ית' בנפשו באופן נעלה למעלה מדרגתם עד אשר אפילו שפחה הראתה באצבע זה א-לי. לכך היתה השירה באופן שענו אחר משה אז ישיר משה ובני ישראל, כי גודל הגילוי בעת השירה היה בכח משה רבינו שהאיר בהם אור האמונה.

ליל שב"ק בשלח - שירה תש"פ, י"ג שבט - יו"ד מרן הס"ק זי"ע

דביקות בנקודת אמת - נקודה הפנימית

הנקודה העיקרית שהאיר מרן הס"ק זי"ע בלבבות בני ישראל שיהא ליהודי חיבור אמיתי לנקודה הפנימית שבקרב, אשר הוא חלק הנשמה שכל תשוקתה להידבק ביוצרה תמיד ללא הפסק, וכיון שזוכה לבטל עצמו לנקודת הרצון שבעומק לבו, לעשות רצונך אלקי חפצתי, ממילא אינו מושפע ממצבים מתחלפים ואף בזמני חשכות מחזיק בעבודתו בביטול הרצון ליוצרו.

זהו כוונת מאמר מרן הרא"ש מסטאלק זי"ע - לעכוויטש איז ריין פון דמיונות, הדמיון הוא היפך האמת וכל ענין המזויז את האדם מנקודת האמת נקרא דמיון, פעמים שמרגיש האדם במצב שפל, ואזי נכנס בדמיון של רפיון ויאוש, ופעמים מתעורר לבו בהרגשת חיות בעבודתו ומדמה בעצמו שגובה יותר ממדרגתו.

אמנם כאשר דבוק בנקודת אמת אשר הוא חלק הנשמה שבקרבו שהיא מציאותו האמתית לא יבוא לידי דמיון, בעת אשר מתעלה ומרגיש לבבו לא יתגאה וידמה בעצמו כי מי ידמה לו, כי מכיר האמת שכל דבקותו רק מצד חלק הנשמה שבקרבו ואינו מחזיק עצמו כמציאות בפני עצמה, ובעת שהולך חשכים ונמצא במצב שפל, אינו נופל בעצבות ונמיכות רוח, כי יודע שבכל מצב שהוא קיים בו חלק הנשמה אשר דבוק על ידו בהש"ת ללא שינוי, וכל המחשבות והחשבונות מלבד נקודת אמת זו המרחיקים אותו מעבודת הבורא, הרי הם בכלל דמיון שאינו אמת.

מתוך דב"ק יו"ד י"ג שבט תשע"ג

דברות קודש מכ"ק מרן ארמו"ר מוהר"י זי"ע

נרפסים לראשונה לכבוד השבת

ימי השבועיים מסוגלים לרפואת הנפש והגוף

הנה בהשעה סדרות משובבים בכל אחת ואחת נרמז רפואה, בפרשת שמות נרמז בכתוב (א, יז) ותחיין את הילדים, בפרשיות וארא ובא נרמזו כי נכתבו בהם מכות מצרים שהיו נגוף למצרים ורפוא לישראל כמבואר במדרש (זוה"ק בא לו), בפרשת בשלח כתיב (טו, כז) כי אני ה' רופאך, ביתרו בשעת מתן תורה נתרפאו כל החולים, ובפרשת משפטים כתיב (כג, כה) והסירותי מחלה מקרבך.

והענין בזה הוא כי ידוע דיש רמ"ח מצוות עשה ושס"ה מצוות לא תעשה, והמה נגד הרמ"ח אברים ושס"ה גידים של האדם, וידוע כי ימי השבועיים מסוגלים לרפואת הנפש וכשמתרפאים מחולי הנפש יתרפא גם חולי הגוף.

בקרי"ם נתבטלו כל התאוות ועי"ז זכו לאמונה שבזכותה נקרע הים

ויבקעו המים (יד, כא).

פירש"י בשם המדרש כל מימות שבעולם. ונ"ל על פי הידוע (שערי קדושה א, ב) כי מים רומז לתאוה, כי כל התאוות נמשכים מיסוד המים. והנה ישראל בשעה שיצאו ממצרים אף כי לביל פסח נשפע עליהם אור גדול והשיגו מוחין גדולות, אבל תיכף נלקח מאתם האור הזה ולגדלות שני לא השיגו עדיין, ולזה היו מעורבים בדעתם פעם לטוב ופעם להיפוך ולא היו עוד שלמים בדעתם. וזה שאמר הכתוב (יב, לח) וגם ערב רב עלו אתם, פ"י כי בהם בעצמם היה ערב רב בדעתם פעם לטוב ופעם להיפוך, והיה דעתם בעבודת ה' מעורבת כי לא באו עוד לתכלית השלמות.

וכשבאו אל הים מרוב ההתגלות שראו והשיגו אור גדול עד שזכו לנבואה כמאחז"ל (מכילתא דר"י ט"ו, א), נתבטלו כל מימות שבעולם מים רומז לתאוה, וזה רמז כי כל תאוותיהם נתבטלו מהם ובאו לתכלית האמונה השלמה.

וזה שכתוב במדרש (תנחומא וישב, ט) הים ראה ויגוס מה ראה ארונו של יוסף ראה, ונ"ל כי הנה יוסף היה הראשון שנתגבר על יצרו וביטל התאוה במצרים בנסיון גדול ומכוח השפיע גם על ישראל שיוכלו לבטל התאוה, וז"ש ארונו של יוסף ראה שבזכות יוסף השיגו ישראל לזה לבטל תאוותם ולהתחזק בהאמונה, כי ביטול התאוות מביא לחיזוק האמונה כמבואר בספה"ק, ובזכות האמונה נבקע להם הים (עי' רש"י על פס' טו).

הים נקרע מפחד השכינה ובזכות י"ב שבטי י-ה

ויבאו בני ישראל בתוך הים ביבשה (יד, כא).

נ"ל כי הנה יבשה נוטריקון י"ב שילובי השם, וזה י"ב צירופי השם הקדוש, וגם י"ב שבטי השם.

רומז שבזכות י"ב שבטים נבקע הים לפני בני ישראל [ר' אלעזר בן יהודה איש ברתותא אומר בזכות השבטים אני קורע להם את הים, מכילתא דר"י י"ד, ט"ו].

וגם ירמוז למאמר הכתוב (תהלים קיד, א) הים ראה ויגוס וכו' מלפני אדון וכו', וזה ויבואו בני ישראל בתוך הים ע"י מה, ע"י היבשה נוטריקון י"ב שילובי השם, היינו לפי שראה הים שהשכינה הולכת עמהם לזה ויגוס וכו'.

בקרי"ם ננעו כל הקליפות

סוס ורוכבו רמה בים (טו, א).

נ"ל כי אז בעת קריעת ים סוף היה השפלה וירידה לכל הקליפות (שער הפסוקים שמות עה"פ ויקם מלך חדש), וגם כעת ע"י מצוות שאנו מקיימין בפסח אנו משפילין ומכניעין הקליפות וזנכה להשפיל הס"מ והמרשעת. וזה סוס בגימטריא אלמנה (ע"י ציצים ופרחים ליעב"ץ ערך סוס), רומז להמרשעת אשר אנו מבקשים שתהיה אלמנה בקרוב בעת שישחט השי"ת למלאך המות, ורוכבו רומז להס"מ (ע"י סידור האריז"ל כאן), רמה בים שאז בעת קריאת ים סוף היה להם מפלה.

בקרי"ם נשלמו שמות הוי"ה ואלקים באותיות החסרות ונתגלה כי הטבע והנס הכל אחד

והים בקעת לפניהם (נחמיה ט, יא).

ידוע כי בגלות אין השם שלם (תנחומא תצא, יא) כי יד על כס י-ה (שמות יז, טז), וחסר אותיות ו-ה. ואף בגלות מצרים היו חסרים האותיות האלו, כי ו' הוא תפארת תורה, ובמצרים לא ידעו מהתורה. וה' הוא מלכות פה, ובמצרים לא היה להם פה, והראיה כי אח"כ נתן להם השי"ת פסח אותיות פה סח כידוע.

וגם ידוע (תיקו"ז, כ, מב): כי שם אלקים מתחלק למי ואלה. מי מורה על למעלה מדרך הטבע, ואלה מורה על דרך הטבע. ומתחברותם נעשה שם אלקים, לרמז כי גם הטבע הוא נס תמיד והוא אחד עם למעלה מדרך הטבע.

ובמצרים בהיות כי לא ראו ניסים שהם למעלה מדרך הטבע, היו חסרים אותיות מי מהשם הקדוש ונשא רק אלה. וזה שאמר פרעה (ב, ה) מי ה' אשר וכו', רמז כי לא ידע מאותיות מי כי לא ראה ניסים למעלה מדרך הטבע, וגם לא ידעתי את ה', כי לא ידע מאותיות ו-ה שבו נתחבר כל השם ולזה גם את ישראל לא אשלח.

ולזה כשהראה לו השי"ת את ידו הגדולה וראה ניסים למעלה מדרך הטבע ואז נשלמו השמות וזהו ותעש לך שם כהיום הזה (נחמיה שם פס' י) שנשלמו השמות אותיות היום מ-י ו-ה. וזה התיצבו וראו את ישועת ה' אשר יעשה לכם היום, היינו לישראל נעשו ניסים ונשלם היום ולמצרים נעשה צירוף ויה"ם את מחנה מצרים (יד, כד). וזה והי"ם בקעת לפניהם, שבקעת תיבת והים לאותיות מ-י ו-ה להשלים ה' שמות כנ"ל.

עבודת האחדות

[ב]

התגלות התורה על ידי אחדות ישראל

במאמר זה יבואר בעז"ה שורש התורה על ידי אחדות ישראל. כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א בדברות קדשו מבסס עבודה זו ע"פ אורו ומשנתו של רבינו הק' הרמ"מ מוויטעבסק ז"ע בספר הקדוש פרי הארץ, בכמה וכמה אופנים מתבארים שם עבודת אחדות התורה וכן שאר חלקי האחדות, אם נרצה להביא את לשונותיו הק' אשר מהם מתבארים דברות הקודש לא נוכל כי כמעט כמחצית מהספה"ק עוסק הוא בזה, על כן נביא את עיקרי הדברים בע"פ.

כחוט השני העובר בין כל האופנים שמדריך רבינו הוא הביטול למציאות כלל ישראל על ידי הביטול וההכרה למציאות הפשוטה של הבורא ית', ההכרה שאף אם זוכים למדרגה מסוימת הרי אין זה אלא מרחמי השי"ת עליו, מחמת עצם היותו בן אברהם יצחק ויעקב ולא בהכרח מחמת שחשוב הוא לפני הקב"ה יותר, בהתבוננות זו יתאחדו כל כחות נפשו להשי"ת ויבין וישכיל כי אין שום כח אחד שיוכל להביאו אל הדביקות.

יש שישים ריבוא אותיות לתורה - מיסוד זה שגלה לנו הזוה"ק יוצק כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א ע"פ דברי רבינו אבן פינה לאחדות התורה, כי כשלומד האדם תורה באופן של ביטול למהות התורה (אשר יתבאר א"ה בערכו), אזי זוכה וכל חלקי התורה מאירים ובוררים לפניו באשר כלפי נותן התורה אין שום חילוק והשתנות בין אות אחת של התורה לכל התורה כולה, ברם, מלאכתנו מלאכת שמים היא לברר ולגלות בלבנו, על ידי התכללות עם כל ישראל, ולכה"פ עם ידידים ורעים העוסקים בעצה אחת לעבדו ית"ש, אם בעת לימוד האדם גאוותו שחקים ומדמה הוא בליבו שאין עוד מלבדו המשיג ומבין את דברי התורה הזאת, הרי מפריד עצמו מכללות הבריאה, מכללות נשמות ישראל ח"ו.

למדני כל התורה כולה על רגל אחת - ביקש הגר משמאי והלל, מבאר רבינו (פרשת תולדות, קרה, שופטים ועוד) שהלל הזקן זכה להשיג מדרגה זו שכל התורה כולה היא אחדות אחת, גר הצדק רצה להשיג מדרגת התורה באופן של 'רגל אחת' - בא חבוקק והעמידן על אחת צדיק באמונתו יחיה, רצה הוא לדעת ולהבין הכיצד ובאיזה אופן כשלומדים תורה מתחברים להשי"ת, גלה הלל לו ולכל הדורות הבאים שעל ידי אמונה פשוטה ואמיתית כי התורה היא אחדות הבורא, התורה היא אחדות ישראל, אמונה זו היא המביאה ומעלה אותנו אל כל חלקי העבודה.

עיקר האחדות - הביטול והאמונה בהשי"ת

עיקר וְשֵׁרֶשׁ הַכֹּל שֶׁאֵין בִּיכֻלַּת הָאָדָם בְּעַצְמוֹ לַעֲשׂוֹת שׁוֹם מַעֲשֵׂה וְחֲשׁוֹן מַצְוֹת וּמַעֲשִׂים טוֹבִים וְלַהֲדַבֵּק בְּדַרְכֵי ה' יִתְפַּרֵּךְ, כִּי אִם עַל יְדוֹ יִתְפַּרֵּךְ הַבּוֹרָא מֵאוֹרֵי הָאֵשׁ אֲהַבְתּוּ וְיִרְאֶתוּ עַל פְּנָיו, וְאִם כֹּה יֵאמָר לֹא הַפְצִיתִי בְךָ כֹּל אֵילִי נְבִיאוֹת לֹא יוֹעִילוּ לּוֹ לְקַדֵּשׁ עַצְמוֹ, וְכִי מִה יוֹעִיל נְבִי עַם אֶל-אֶל, אִם יִצְדַּק מִה יַעֲשֶׂה לּוֹ (איוב ז, ז) וּבְאִיזָה אִפֵּן תַּחֲוִיל עֲלֵיו קִדְשֵׁת ה' וְדַבְּקוּתוֹ, אֵין זֶה כִּי אִם רַחֲמָיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו...

וְאִם תֵּאמָר וְכִי מֵשׂוּא פְּנִים יֵשׁ בְּדַבְּרֵי הֵן הֵם הַדְּבָרִים שֶׁהוּא מַפְלֵא וּמְכַסֶּה מִמֶּךָ... אוֹלֵי בְּמִקּוֹם שֶׁהוּא עוֹמֵד אֲפִילוֹ צַדִּיק גְּמוּד לֹא הֵיךְ יִכּוֹל לַעֲמוֹד בְּאִמּוֹנָתוֹ וְהֵיךְ יִקַּח רַע הַרְבֵּה יוֹתֵר מִמֶּנּוּ. וְאִם תֵּאמָר לְמַה הַשְּׁלִיכוֹ ה' מַעַל פְּנָיו לְמִקּוֹם הַקְּלָפוֹת וְנִסְיוֹנוֹת? אֵלּוֹ כִּבְשָׂא דְרַחֲמָנָא הֵיא וְרוֹצֵה בְּהַתְּגַלּוֹת אֱלֹקוֹתוֹ גַּם שֵׁם וְלִקְדֵשׁ שְׁמוֹ בְּרַבִּים שֶׁהֵם הַקְּלָפוֹת...

כִּלְלָא דְמִלְתָּא, מִי שְׁעוֹבֵר אֶת ה' עַל דְּרָךְ זֶה אוֹהֵב לְכוּלָּם וּמַעֲלָה אֶת כָּל הַשְּׂיָכִים בְּעַרְכּוֹ, וּבְהִיפּוּךְ מִי שְׁשׂוֹנֵא אֲפִילוֹ לְרֵשָׁעִים מִמִּילָא מִשְׁמַע כִּי בְּצַדִּיקוֹתוֹ וּבְחַזְקָתוֹ וּיְגַבֵּה לְבוֹ וְאִם הוּא הַצַּדִּיק מִמִּילָא כֵּן לֹא ה' פַּעַל כָּל זֹאת וְעָקוֹב הוּא מְכַל. וְזֶהוּ שֶׁלְּמִדּוֹ הִלֵּל בְּעַנְיָתוֹ כֹּל הַתּוֹרָה כּוּלָּה עַל רַגְלֵי אֶחָד הוּא הָאִמּוּנָה בְּעַבְדוּת.

פרי הארץ פ"ר שופטים, ע"ש באורף

לאגודה אחת, על כן כשמצווים אנו כמצות 'ואהבת לרעך כמוך' אזי לא רק לרעך החביב עליך, רעך החביב עליך הלא כבר מאוחד עמך, ציווי התורה הוא על האדם שאין חביבותו יתירה עליך, דייקא בו תתכונן בשורש נפשו מאין חוצבה.

כל זמן שאין אנו מאחדים את כל נשמות ישראל באהבה יתרה לא יתגלה עלינו אחדות הבורא בעולם בגאולה השלמה, כי הפיץ הוא הבורא ית' שכל חלקי הנפשות יכירו כח מלכותו ובהתגאה האדם על רעהו שנשמתו חשובה יותר, גורם לסילוק שכונה מאותו חלק האדם וכלשון הפרי הארץ (בהמשך) הרי הוא שונא ישראל וכמו שאין לו אלו-ה' ממש. כי אין אני והוא יכולים לדור.

כמאמר חז"ל (תנחומא י) שבשעה שראה משה שיש פירוד בכלל ישראל אמר אכן נודע הדבר מדוע עדין אין ננאלים, וגם בגלות המר הזה אמרו חז"ל (ברכות לב) מחיצה של ברזל מפסקת בין ישראל לאבינו שבשמים, נקטו חז"ל לשון מחיצה [ולא לשון חומה או כותל] להורות כי גילוי השכינה תלוי בהסרת המחיצות כנגסת ישראל.

אחדות ישראל וכחות הנפש

וְזֶהוּ לֹא מֵצֵא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּלִי מַחְזִיק בְּרַכָּה אֱלֹא הַשְּׁלוֹם כִּידוּעַ שֶׁהַשְּׁלוֹם הוּא הַתְּקַשְׁרוּת, שֶׁהוּא אוֹר אֵין סוּף הַמַּאִיר וּמַחְזִיחַ לְכָל שֶׁהוּא אוֹר הַנְּגוּז שֶׁבְּתוֹךְ הַכְּלִי מַשְׁפִּיעַ מִכָּל וְכָל, וְלָכֵן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁמוֹ שְׁלוֹם שֶׁהוּא עוֹשֶׂה שְׁלוֹם וְלָכֵן אֵין כְּלִי מַחְזִיק בְּרַכָּה אֱלֹא עַל יְדֵי הַתְּקַשְׁרוּת אֶל הַשְּׁרֵשׁ וְאוֹר הַנְּגוּז.

פרי הארץ פ"ר נשא

התבוננות זו תביא גם לאחדות כחות הנפש. בכחות הנפש של האדם ישנם כחות המטים אותו לעבודת השי"ת, וישנם כחות המטים אותו להיפך ח"ו, איך יוכל האדם לעבדו ית' מתוך כחות הרע? אין זה כי אם בהתבוננות על כל הבריאה כאל אחדות אחת - מציאות הבורא ומבלעדיו אין אלקים, בהכרה זו גם כחות הרע שבו משתעבדים לבורא ית' כי הרי הכל אחדות אחת ולכן אין כלי מחזיק ברכה אלא על ידי התקשרות אל השורש.

מטעם זה ציוה האר"י ל לקבל על עצמו קודם כל תפלה מצות ואהבת לרעך כמוך, כי תפלה עבודתה היא לגלות ולברר את כל חלקי הבריאה כי כולם חד הם, הבריאה כולה מאוחדת בביטול הגמור לרצון השי"ת, הכנת כלי נפשנו לאחדות זו היא על ידי התבוננותנו בשורש נשמת כל איש ישראל כי מכסא כבוד חוצבה, וכעצם השמים לטוהר הוא חלק אלו-ה' ממעל ממש, כבוננה זו יכול היהודי לגשת לאחד את כל חלקי הבריאה ליוצר כל.

בסיום תפלת שחרית שכאמור ענינה היא התקשרות והתכללות כל חלקי הבריאה לבורא ית"ש, מכריזים אנו 'ה' עוז לעמו יתן, ה' יברך את עמו בשלום' כי אחדנו וקשרנו את כל כחות הבריאה והנפש לבורא עולם, על כן דווקא 'תלמידי חכמים' הם המרבים שלום בעולם, הם היודעים ומאמינים

המשך בעמוד ה

רבינו הקדוש סבא קדישא רבי מרדכי מלעכוויטש זי"ע

י"ג שבט תק"ע

כי אשב בחושך ה' אור לי. נראה לפרש ע"פ מה שאמר א"ז מרן הס"ק מלעכוויטש זי"ע על הכתוב 'כחשיכה כאורה' (תהלים קלט, יב) בכ"ף הדמיון, דלפעמים נדמה להאדם שחושך לו ובאמת הוא אור לו הן בגשמיות והן ברוחניות, ולפעמים ח"ו להיפוך, שנדמה לו שאור לו ובאמת ח"ו להיפוך, וזהו כחשיכה – כמו חושך, כאורה – כמו אור.

על דרך זה אמר מרן אאדמו"ר [מוהר"א] זי"ע על הפסוק (שמות מ, לח) כי ענן ה' על המשכן יומם ואש תהיה לילה בו לעיני כל בית ישראל בכל מסעיהם, משכן רומז לאיש ישראל, לפעמים אור לאדם אף שהענן מסתיר לאור ונדמה לו שחושך לו, ובאמת הוא יומם. וזהו כי ענן ה' על המשכן אבל באמת הוא יומם בחינת אור, ולפעמים ואש שנדמה לו שמאיר לו ובאמת תהיה לילה בו שאצלו חושך ולא אור.

העצה לזה, לעיני כל ישראל – שיתחבר לצדיקי הדור שנקראים בשם עיני העדה וזהו לעיני כל ישראל והמה יורו לו הדרך ילך בה, וזהו בכל מסעיהם, ודפ"ח.

כ"ק מרן אדמו"ר מוהר"א זי"ע – נר ב' דחנוכה תרע"ד

השי"ת אף בדורות אלו, ארעיש עולמות בעבורכם שיזכור אהבתו ויחיה הזריעות שנטעתי בעולם.

וכבר אמר רביה"ק מוהר"א ש מסטאלין זי"ע ביום הלולת רבינו: פטירת הצדיק נקרא הלולא מפני שביום זה מתעלה הצדיק בכל שנה, אמנם הלעכוויטשער אינו צריך לזה, רק צריך לומר שברכותיו שברך לעולם ולא היה סיפק בידם להתקיים ועדיין לא הושלמו, הרי שביום זה בא זמנם שיתקיימו עתה.

באוי יומא רבא נשיח מעט בהתקשרות תלמידי לעכוויטש לרבינו הקדוש ובמאמרי קודש ממרן זי"ע על אופן ההתקשרות לצדיק, ומעט עובדות קודש אודות רבינו בחיי עולם הזה, ובחיי העולם הבא.

התקשרות מרן הס"ק זי"ע אל רבו הקדוש מקארלין זי"ע

רבינו אמר על עצמו שעד שנסע לצדיקים היה הספה"ק 'חובת הלבבות' רבו ומורה דרכו.

רבינו נסע מתחלה להרה"ק מבארדיטשוב זי"ע שהיה מפליג בשבחים עליו, הרה"ק היה אומר מ'מין מרדכילע, א דריטל וועלט שטייט אויף אים' – מרדכילע שלי, שלישי עולם עומד עליו, אך רבינו לא היתה דעתו נוחה בהנהגה זו, רצה הוא רבי שייסרו בשבט חובלים, נסע הוא אפוא לרבינו הקדוש מקארלין, והנה אך דרך על מפתן הבית קרא רבינו הקדוש מקארלין 'אברך שאומרים עליו הפלגות גדולות כל כך לא ידרוך על מפתן דלתי, אמר רבינו לעצמו 'היכן שמעריכים ומנשקים, משם צריך לברוח, היכן שצובטים ונושכים – שם אקבע את מקומי!' ומאז דבקה נפשו בנפש רבו הקדוש, כשרבינו איננו מסיח דעת ממנו אפילו לרגע.

יש בנותן טעם להסמך לעובדה זו את המתאמרי משמיה דרביה"ק מוהר"א ש מסטאלין זי"ע, שכינה את רבינו 'די ברודער' שאמר בזה הלשון 'ליימענע פויערן, שטרויענע קוואקן, היינטיגע יונגעלייד קומען צום רעבין בייהאלטן זיי דעם שלעכטס און ווייזן נאר זייער גוט'ס, וואס, גאט איז

כמה נאים ויאים דיבורי קודש אלו לדורנו, הדור אשר התברך מחד בשפע עצום של חכמה כשמדן ועד באר שבע אין נמצאים שומרי תורה ומצוות אשר אינם יודעים לשנות הלכה, שנים מקרא או משנה, אבל מאידך, מאידך – כי אשב בחושך, יגיעה אדירה נדרשת בדורנו לעבדו ית"ש מתוך הארה פנימית וחיבור אמת, לפעמים נדמה לנו כי אור לנו אבל חשיכה היא, חשיכה בתפילה, חשיכה בדבקות...

רחם ה' על עם רצוצים ושלא לנו הארה מנשמת רבינו הק' מלעכוויטש אשר בחיים חיותו טבע והשריש בקרב עם בני ישראל כי 'אמונת אום נוסרת', האמונה הפנימית והעמוקה היא שתעמוד לנו לדבקה בו באמת ובתמים, כשנדבק בצדיק הדורות – נשמת אדם הראשון קודם החטא, נוכל לעמוד ולהבחין בין חושך לאור, בין קודש לחול.

ואם תאמר, הלא גופו הטהור כבר עלה ונתעלה למרום לפני מאתים ושתים עשרה שנים תמימות, במה יכולים אנו להדבק באורו של מלך, מסר הוא ז"ל לנו הוראה נצחית לדורות – כי מדי דברי בו – אצל מי שהדיבורים שלי יהיו בו, מי שיחיה עצמו בדיבורי וילך לאורי, זכור אזכרנו עוד – אזכור אותו אף בעולם העליון. הבטחה אלוקית – אזכרנו עוד!

מן הראוי להסמך לחיבת שרף נוספת שאמר רבינו על פסוק זה ווען א יוד זאגט 'זכור' איך האב זיך דערמאנט, און איך וועל זיך דערמאנען נאך מער – אזכרנו עוד – כשיהודי אומר, נזכרתי מהקב"ה ואזכרהו ביתר שאת, זאגט די רבש"ע 'רחם' זה מכבר היה לי רחמנות עליו, אולם מעתה – ארחמנו עוד ביתר שאת. בענין זה יש לומר על צדיק האמת המרכבה לשכינה, הגם שכבר זוכרים אנו את אורו, הוגים אנו שוב ושוב במשנתו, מכל מקום נזכור עוד, נשוב ונשנן מאות ואלפי פעמים כל דיבור ודיבור שיצא מפיו שנתחלק לכמה חלקים. וישיב לעומתנו רבינו הקדוש משמי רום, בני! זוכר אני ממכם, אינני מסיח דעת אף לרגע מנטיעת הקודש שהשארתי בעולם השפל – זרע יעקב אשר בו בחרתי, ואף כשתשובו ותשננו מאורי ארחמכם ביותר, אאיר לכם את אור

אמונה והתקשרות בעקבתא דמשיחא

קודם ביאת המשיח יתגברו מינות ואפיקורסות רח"ל בעולם, העצה לזה ליזהר בשלושה דברים, א. ללמוד לכה"פ עמוד זוהר בכל יום, אף על פי שאינו מבין מה אומר כי אמירת זוהר מסוגל לטהרת הלב (ראה בהנהגות הגדפסות בסוף סידור 'אור השיר'). ב. להקפיד מאד על טהרה במקוה, כי מקוה מטרה המחשבה. ג. ולדבק ולנסוע לצדיקים שכל דבריהם נגחלי אש להבעיר האמונה בלבבות ישראל.

אור ישירים

ער! שגר ועונש קען ער גיבן?! - ווען מיר זיינען געקומען צו אונזער זיסער הייליגער רעבין, האבן מיר בייהאלטן דעם גוט'ס און באוויזן נאר די שלעכט'ס.

איכרים בטלנים! קוואקים חומריים! האברכים של היום כשבאים הם לרבי הם מסתירים את הרע ומראים רק את הטוב, וכי אלקים הוא?! שגר ועונש נותן הוא?! כשהיינו לפני רבינו החביב והקדוש היינו מסתירים את הרע ומראים את הטוב בלבד. כי זאת היתה מטרת החסידים הראשונים כשבאו לפני רבם ליישר דרכם ועקלקלות ליבם. מסופר כי אחד מאנשי רבינו ורבי ברוך קושעס שמו, לא עלתה בידו להגיע ללעכוויטש תקופה ארוכה, בהגיעו בפעם הראשונה לאחר אותה התקופה שאלו רבינו כמה זמן לא היה בלעכוויטש, השיב החסיד – שלוש שנים, הפטיר רבינו 'די בארד איז לענגער גיווארין, דאס יוד איז קערצער גיווארין' – זקנך הוסיף לצמוח ולהתארך, אבל היהודי שבך התקצר...

אמר רבינו הקדוש מקארלין על תלמידו הגדול מרן הס"ק זי"ע: 'יאך מיט מ'יין מרדכילען זעגין מיר קלעצער, ייאך אויבן, ער אונט'ן, אפשר וועט איר מיינען אונט'ן איז גרינגער, ניין! אסאך שווערער, ווארים מען דארף טרעפן און ציל, און מען דארף זיך היטן מ'זאל זיך אליין ניט פאר טרשיין די אויגן' – אני ומרדכילע שלי כשני אנשים המנסרים עצים עבים, אני עומד למעלה והוא עומד למטה, שמה תאמרו שהמלאכה קלה יותר לאיש העומד למטה? אדרבה מלאכתו קשה יותר מאחר שצריך הוא לכוון הנסירה אל קו ישר, כמו כן הכרח הוא להיזהר מן הנסורת שלא תיכנס אל תוך העינים.

ודאי שאין אתנו יודעים בעמקם של דיבורי קודש אלו, אך חסידים פירשו שהעיד רבינו הקדוש על מרן הס"ק שהוא המאיר אף בעומק אפלת האדם, מנסר וקורע הוא את סגור ליבנו אף במצבים הנמוכים ביותר, אמנם כשאדם נמצא במצב נמוך ורוצים להעלותו יתכן שמרוב רצונו בעלייתו הרי לא יכוון אל נקודת העבודה, ידמה בנפשו שמתעלה הוא אל בוראו בעוד שאכן יצא הוא ממעמדו הנמוך אך אל נקודת הדביקות עדין לא הגיע.

וישנם אלו שאומרים, אם שם אותי השי"ת במצב זה אזי מן הסתם רוצה אותי במקום נמוך זה ואינו רוצה שאצא, מסמא הוא את עיני עצמו, בנסורת העץ. זאת היא עדותו של רבינו הקדוש על תלמידו חביבו ואהובו, יכול הוא להוציא אנשים מכל מעמד ומצב על ידי שמזריח בתוכם אמונה בהירה ואמיתית עד לנקודת האמת.

מאמרי רבינו על אופן הנהגתו את העדה

וההתקשרות אליו בחייו ואף אחר הסתלקותו

אחד מאנשי היה גר בכפר הסמוך לז'לנא והיה עושה עסקים עם אחד מן הפריצים שהיה עשיר מופלג, באחד הימים פנה אליו רבינו והורה לו להפסיק למכור לפריץ הלזה עוד בהקפה ושירוש תשלום בזמון, החסיד התפלא על הוראה זו וחשב שבוודאי אין כוונת רבינו לדברים כפשוטם אלא לרזי התורה, על כן המשין ומכר לפריץ סחורות כמקודם.

לאחר זמן ירד הפריץ מנכסיו ופשט את הרגל. בא האיש ותנה את צערו בפני רבינו, נענה רבינו – וכי מה ביכלתי לעזור לך אחר אשר לא שמעת בקולי, תדע לך, כשאנו משיאים עצה ליהודי הננו נמלכים תחילה עם דעת בורא כל עולמים, מדוע לא שמעת ולא קבלת את העצה אשר יעצתי... כן אמר פעם מרן הס"ק שאינו עונה תשובה לאי מי, עד שידע מקודם שורש נשמתו.

עוד אמר רבינו שמי שירצה להתקרב אל עבודת ה' או איזה צורך, ויבקש שגם אני אעזור בתפילתי משם עבורו, אם יתפלל

הרה"ק מרוזין ז"ע אמר רבש"ע הנני מוחל לך על העוה"ז ועל העוה"ב, העיקר שתאיר עיני ישראל שלא יתהלכו כבהמות בעולם. כשמדברים משובבים הכונה לנקודה זו, כמאמר צדיקים בדברי הגמ' בקידושין (טו).

האב חייב בבנו למול ולפדותו וכו' ויש אומרים אף להושיטו במים, פירשו הצדיקים שכששטיים במים הגוף בתוך המים והראש למעלה, וזאת צריך האב ללמד את בנו כיצד למרות שעסוקים בעניני העולם, הראש יהא מרומם. אמנם היום חיים אנו בעולם שמפחדים לדרוש הרבה, ולואי שנוכל ללמוד ולהתפלל כהלכה, כיצד ניתן לדרוש יותר מכך - כך אומרים היום, אבל בחור שנמצא כאן צריך להתרגל צו א העכערע שפראך - שפה נעלה יותר.

יציאת מצרים - רוממות והתעלות מהבלי העולם

ימי השובבים מסוגלים לצאת מטומאת מצרים, ובעצם ענין זה הוא נקודת גלות מצרים - בני ישראל נשתעבדו לפרעה בעבודה קשה אבל עיקר הצרה היתה עצם היותם שקועים בטומאת מצרים, עד כדי כך שמלבד קושי העבודה לא הרגישו כמה רע עצם היותם במצב שפל שכזה, אמנם היו את אלו שנאנחו על שאינם יכולים לעבוד את השם יתברך כראוי, כמאמר צדיקים עה"פ (שמות ב, כג) ויאנחו בני ישראל מן העבודה ויעקו ותעל שועתם אל האלקים מן העבודה, אבל רוב בני ישראל היו כ"כ שקועים בגלות עד שאפילו לא זעקו על עומק שפלותם הרוחנית.

זהו ענין גלות הדעת שהיה במצרים כמבואר בספה"ק, כל מציאות החיים נסובה סביב העבודה האוכל והשינה, כלשון הכתוב באיוב (ט, יח) לא יתנני השב רוחי, פרעה היה מעירם מקריאת הגבר עד צאת הכוכבים - אמרו חז"ל, בשעה שתיים לפנות בוקר הם כבר קמו לעבודה שנמשכה עד צאת הכוכבים ללא שתהא להם שהות להרים את הראש להתבונן מעט, וכיון שאין זמן להתבונן ממילא נופלים להבלי עוה"ז.

האופן היחיד שיהודי יכול לחיות כראוי את חייו בעוה"ז, רק ע"י שראשו אינו נכנס לתוך המים אלא נשאר למעלה, מתבונן ויודע מהי תכלית הבריאה ולשם מה הוא בא לעולם. כאשר חיים כך לא משתבשים ונאבדים בהגיע נסיון וגם במצב זה הראש נשאר במקום, בפרט כאשר זוכים שהראש משועבד לתורה - המוח תפוס בקושיא, סברא ומהלך בסוגיא, כך נשארים בישוב הדעת בכל מצב.

תכלית לימוד שעות רצופות לרומם את הדעת

ימי השובבים משקיעים הבחורים הרבה כחות ללמוד שעות רצופות, כבר אמרנו בעבר שחסידיים לא גרסו כ"כ את ההלכה שכביכול כתובה בשו"ע... 'ימי השובבים' יש ללמוד לכל הפחות חמש שעות רצופות, ובנושאי כלים... 'היכי דמי שעות רצופות, העיקר שלא להפסיק בדיבור ואם חבירו נצרך לדבר עמו מאיה ענין ממאורעות הזמן יכול לכתוב על הנייר או על הקלף... כונתי לומר שיש להזהר מאד לא לקחת את ענין לימוד שעות רצופות שכל מהותו עבודה פנימית ולעשות ממנו מלומדה כדי לקיים מצות היום...

כונת לימוד שעות רצופות הוא שבשעת הלימוד לא מעניין את הבחור מאומה מלבד ללמוד כמה דפי גמרא או לחשב היטב את מהלך הסוגיא, מלימוד חמש שעות בצורה כזו הוא יוצא נקי כאילו כיבסו אותו במכונת כביסה, כל מבטו על העולם משתנה וכאילו הוא שייך לעולם אחר. אמנם אף מי

נקודת העבודה בימי השובבים לכל אחד שיחת חיזוק לבחורי אנ"ש - מוצע"ק וארא תשפ"ב

שלומד חמש שעות כדי לקיים מצות היום יש בכך טובה גדולה, סוף סוף לא דיבר דברים בטלים בזמן זה ואף למד ברוב הזמן, כדברי חז"ל (חולין פט). מה אומנותו של אדם בעוה"ז יעשה עצמו כאלם, אבל המטרה האמיתית בלימוד זה היא להיות ע"י זה אביסל העכער - מרומם יותר.

אמר מרן הק' מקארלין ז"ע 'ואמרתם זבח' (שמות יב, כו) - אם חפצים לזבוח את היצה"ר, פסח הוא לה' - יש לדלג ולקפוץ להשם יתברך, כיצד קופצים - ע"י לימוד כזה שמרומם, אז כבר לא מענינים אותו כל ההבלים שענינו אותו מקודם. עד עתה, כל בבלוב, כל נסיון קטן וכל תאוה קטנה לקחו את כל מציאותו, אבל לאחר לימוד שכזה הוא מרומם יותר, אף שהיצה"ר עדיין קיים, כי אף אם לומדים במשך שמונה שבועות פעמיים חמש שעות בכל יום היצה"ר עדיין אינו יוצא לחופש, אבל בכל זאת האדם כבר מרומם יותר ואינו מתבלבל מכל נסיון קטן.

מטרת לימוד חמש שעות בימי השובבים אינה רק עבור הלימוד בימים אלו, אלא בכדי שע"י שנעשה מרומם ע"י הלימוד יתגגעע לכך ויעשה זאת גם בזמנים אחרים, ובעיקר שבכל פעם שמתיישב ללמוד אף פחות מחמש שעות שיהא זה לימוד זך לשם לימוד ללא חשבונות רבים, לימוד בצורה שהראש שקוע כולו בגמרא בכדי לחשב נכון את הסוגיא ולהבין אותה בהירות אשר לימוד כזה מרומם את האדם, בדרך כלל לימוד של חמש שעות מביא את האדם ללמוד בצורה כזו, והמטרה ברוממות שמקבלים בלימוד שכזה לחיות גבוה יותר אף בכל עניני העולם.

כאשר חיים ברוממות ממילא מביטים בבזו על כל ההבלים שקיימים בדור זה, מביטים ברחמנות על אדם שמונח בהבלים אלו - הכיצד הנך מונח בבזו כזה, די וועלט איז דאך סאך העכער - העולם הרי גבוה יותר, זוהי בעצם נקודת יציאת מצרים - להדבק בתורה, שהמציאות מתעלית - תעבדון את האלקים על ההר הזה, הנני מרגיש שכאן ניתן לדבר בשפה כזו, אמנם איני סבור שכל הבחורים כבר חיים כך, יש להתייגע כדי לחיות כך, אבל זהו הכיוון אליו אנחנו חותרים.

הבחורים בונים את המקום בהתלהבותם

כבר מזמן רציתי לומר לבחורים, החבורה כאן הוקמה עם קבוצת בחורים שכיום כבר אברכים ב"ה, בזמנו היתה בחבורה אש והתלהבות גדולה לבנות את המקום על היסודות הקדומים של נקודת לעכוויטש ורבוה"ק, ב"ה כיום כבר יש בחבורה אברכים תלמידי חכמים 'ראי ה' חסידים ומבקשים, לכן קיימת אצל הבחורים הרגשה, הנה, ב"ה המקום כבר קיים מה א"כ משנה אם אעשה כך או כך, אם אבוא או שלא אבוא.

דעו נא שזו טעות, כל בחור בונה דור - בעוד עשרים וחמש שנה תהיו בעוה"ה אתם האברכים שעליהם מביטים ואחרים יהיו בגיל שלכם כעת, עליכם להרגיש שכעת בונים את המקום מחדש כאילו לא קיים עדיין מאומה, כי מה שתבנו כעת יהיו היסודות שיעמדו לדור הבא, אבל אם אצל הבחורים לא תהיה התלהבות לבנות בנפשם את היסודות תיווצר לבסוף הפסקה כאשר הם יהיו האברכים, יסודות המקום נבנים ונוצרים בעיקר ע"י הבחורים, האברכים סוף

סוף מתבגרים והבחורים הם אלו שיכולים להבעיר את האש, לכן אף אם שהמקום כבר עומד ב"ה צריכים אתם להרגיש שהנכם בונים את יסודות המקום - הן כל אחד בעצמו באופן פרטי והן בנוגע לציבור.

איני אומר דברים אלו בדרך מוסר, כי ב"ה בחורי החבורה משמשים דוגמא כיצד להתנהג, רק בדרך חיזוק שנצרך תמיד, בראשית החבורה היתה קבוצה קטנה של בחורים חשובים מיט די גאנצע ברען - עם כל הלהט, בתפלות שבת או בימי החול כאשר התפללו יחד, מעת שהתחילו לעולם יהא אדם לא היו יכולים לשמוע היכן אוחזין בתפלה מקול זעקת הציבור, הבחורים צריכים להתאסף יחד ולהתחזק לא ליהפך ל'בעלי בתים', להיות 'בעל הבית' זמנו - ללא גוזמא לא לפני גיל שבעים ושמונה...

לאברך יש ב"ה בית עם ילדים ולפעמים הוא עסוק איתם ולכן לעתים מאחר ובא לתפלה כאשר אוחזים כבר במזמור 'לדוד בשנותו', אבל מדוע שבחור יאחר, ודאי אין זה צריך להגיע מתוך לחץ - אוי הנני חייב להיות כבר בבימה"ד, אם זה כך זהו ממש כלימוד חמש שעות לשם קיום ההלכה... יש לעשות זאת מתוך התלהבות פנימית.

נגשים לתפלה בהרגשה שהולכים לקראת דבר מרומם

היום אוהבים להשתמש במילה שפעם לא השתמשו כ"כ - מצב, איני יודע מה בדיוק הגדרת המילה אך אני מתכוין למשמעות פנימית - מצב של דקות שיהודי יכול לזכות בתפלה, התעוררות והתרוממות שאם נוהגים בבעלבת'ש'קייט קשה מאד לקנות זאת, מצב זה קוונים דוקא כאשר נגשים לתפלה בהרגשה שהולכים כעת לקראת דבר מרומם ביותר.

אמרו חז"ל (ברכות ו) כרום זלות לבני אדם (תהלים יב, ח) אלו דברים שעומדים ברומם של עולם ובני אדם מזולזין בהן, ופירש"י שקאי על תפלה, זוהו צורת ההגשה לתפלה בהרגשה שנגשים לדבר שעומד ברומם של עולם, בבית אהרן (נפסל) מביא בשם מרן הק' מקארלין 'מהלך אדם בינוני ביום עשר פרסאות' (פסחים זד), אבל אם רוכב על סוס טוב יכול לנסוע הרבה יותר, כי אז אינו הולך בכחות עצמו אלא נמצא על הסוס שמוביל אותו, והכונה בכך גם על עבודת התפלה שמציאות התפלה היא ברומם של עולם ואין היהודי צריך אלא להכנס לתוכה - בא אתה וכל ביתך אל התיבה ואזי ממילא עולה על ידה למעלה כסוס שרוכבים עליו - מרכבתך ישועה (חבקוק ג, ח). אמנם זהו דייקא כאשר בחור נגש לתפלה מתוך בהירות והתבוננות ומוציא מפיו את תיבות התפלה מתוך חיות, רק כך נכנס בתפלה ומתרומם עמה.

כאשר הנני אומר שכך צריך להיות אין כונתי שכעת אין זה כך, אלא שתמיד יש מקום להוסיף.

הכנה לשבת במבט נעלה ומרומם

כך גם יש לגשת לשבת במבט נעלה יותר, הודו של ערב שבת - בחורים יכולים ללמוד את הפירוש על הודו מבעל המשמרת שלום, להפסיד הודו של ערב שבת צריך לגרום לבחור אכזבה כמי שהפסיד חופת אחיו, אף בחור הרי לא ישב בבית במנוחה לפני חופת אחיו ויאמר לעצמו, אין מה למהר לא כל כך משנה מתי אני יגיע, בחור אצלנו צריך לדעת שהודו בערב שבת חשוב לא פחות מכך וכנראה הרבה יותר, תפילת מנחה בע"ש מבעירה את האש לקבלת שבת, מוציאה

» המשך מעמוד 1 - 'עמודי אור'

בלי עצבות בוודאי אראה לעזור לו בכל האפשרות כדרכנו בקודש בעולם הזה היה. ולסיום נביא בזאת את עדותו הנאמנה של נכדו ממשיך דרכו מרן אדמו"ר הזקן זי"ע על דבריו החיים והקיימים של אותו צדיק מירא דכיא נ"ע, כפי שהביאם נכדו רבינו הגה"ק מוהר"ש מבראהין זי"ע בספרו שם אהרן (מאמרים וסיפורים יקרים, אות כ), **אאזמו"ר רבינו הגדול מה"ר שלמה חיים נ"ע היה אומר משמו של זקניו מלעכוויטש, כל מי שדרך על מפתן ביתי ונשק את מזותי לא ימות בלא תשובה.**

» המשך מעמוד ה - 'הולך ואור'

בסוד אחדות התורה, הצדיקים המגלים אמונת השי"ת בעולם שמידך הכל ומידך נתנו, על ידם מתקשרת כל הבריאה באחדות נפלאה, בזכותם ובכחם מאחד השי"ת שכינתו עמנו.

אחדות התורה

אמונה זו היא תנאי ובסיס לקבלת התורה בלעדיה אי אפשר לקבלה, על כן ספרו לנו חז"ל שחזר הקב"ה על כל האומות ולא נתנה להם כששאלו מה כתיב בה, מציאות התורה איננה הכתוב בה, מהות התורה הוא הדבקות שזוכים אנו על ידה בבורא ית"ש, קיים אברהם אבינו את כל התורה כולה עד שלא נתנה, כי מציאותה איננה המצוות המעשיות שכמובן אל לנו לזוז מדבקות בהם אפילו כמלא נימה, אברהם אבינו דבק בעצם התורה, הבין הוא כי מן שמיא קזכו ליה ואין בידו מאומה בזכותו על כן זכה הוא לתורה.

אותו הלל הזקן שגילה לדורות את אחדות התורה הורה לתלמידיו 'הוי מתלמידי של אהרן אוהב שלום ורודף שלום, אוהב את הבריות ומקרבן לתורה', אהרן הכהן הוא המקשר את כל הבריאה לאחדות הגמור - שושבינא דמטרוניא, קיום ואחדות ישראל והתורה תהא על ידי שנחפש את שורש התקשרות הכלל, נאמין במציאות התורה ונותנה בבהירות, נאמין כי כל יהודי יש לו חלק בתורה ללא שום שייכות למעמדו ומצבו - 'אוהב את הבריות ומקרבן לתורה' יגלה הוא את חלק הטוב שבכל נשמה ועל ידי כך יקרב את אותו החלק לדבקות בתורה הקדושה.

[ע"פ מאמרי 'אהבת לרעך כמוך', נראה אור תז"מ שנה א גל' י"ב.]
[האחדות הכלי לקבלת שפע אלקי, נראה אור יתרו שנה ב גל' נ"ב]

את האדם מחושך וצלמות ומוסרותיהם ינתק, הוא מתנתק מאויר העוה"ז ונכנס לקדושת שבת.

כאשר מתנהגים 'בעל בתיש' אכן לא נורא אם מגיעים באמצע הודו, ואז עוד עומדים בחוץ וחוטפים שיחה קצרה עם חבר - הרי צריך להיות בן אדם, מה כל כך נורא - הרי אין זה איסור דאורייתא, אמנם נכון שאין זה איסור אבל בכך מאבדים את יסוד החיים - את המבט הגבוה יותר על שבת ועל כל זמן נעלה.

כך גם יש לגשת לשבת אחים בליל שבת, כאשר נסענו בפעם הקודמת דברנו על כך עם האברכים וכעת נדבר גם עם הבחורים, אצל חסידים אמרו שצריך מסירות נפש לשבת עם יהודים בליל שבת, יש לדעת שאם מחדירים זאת בעצמות בתור בחור עד שהרגל נעשה טבע, אזי במשך הזמן כאשר מתבגרים ומבינים יותר ערך הזמן בליל שבת **מקבלים בכך יותר ויותר חיות**, אבל אם בתור בחור מתנהגים כ'בעל בית' בענין זה ודאי שבשנים אח"כ נחלש הדבר עוד יותר.

בחור אצלנו צריך לחיות גבוה יותר

זהו ההבדל בין בחור 'בעל בית' לחסיד'ישער בחור, באלעבאטישער בחור יכול להיות בחור טוב שלומד ואף מתנהג יפה אבל הוא חי מעט כמו בהמה - זייט'ס מיר מוחל - סליחה על ההשוואה, הוא אינו תופס שניתן לחיות כאן בעולם מתוך מבט מרום יותר, בחור אצלנו צריך לחיות אחרת.

קעת דברנו משתי נקודות תפלה ושבת, אבל יש עוד הרבה ענינים שהעיקר לחיות אותם בצורה מרוממת יותר. יש לדעת שהבנין הוא עתה, כל גורל העתיד תלוי בקבוצת הבחורים שנמצאת כאן, זוהי נקודת השובב"ים לקבל מבט שונה על העולם.

כיום נוצר מצב שמלבד מה שיודע כל אחד כל החדשות בעירו יודע גם מה שמתרחש בכל העולם - זה מענין כל אחד, ברם את הבחור החסיד צריך לענין מחלוקת תוס' ורשב"א, מהלך ודרכי עבודה של ספרי חסידות, תפלה טובה - אלו שיחם ושיגם של בחור עובד ה', אמנם יכולים לדבר לפעמים גם מעניני העולם - בחור לא צריך להיות מנותק, אין בכך כל חסרון ואדרבה חסידים שוחחו יחד גם בעניני העולם, אבל הכל בצורה עדינה ונעלית יותר - זהו ענין יציאת מצרים.

ימים אלו הם מתנה גדולה כאשר משמים מוציאים כל יהודי ממצרים, כל אחד מתמודד עם קשיים ונסיונות משלו וכל אחד יכול לצאת - אף אחד אינו צריך להישאר במצרים, מי שרוצה לצאת יכול לצאת, צריך רק לאחוז בחבל שמשליכים לנו ובסייעתא דשמיא לצאת מכל המיצרים.

דוקא החי חיים נעלים זוכה לעוה"ז

נסכם את הדברים, הרה"ק הר"ב ממעזיבוז זי"ע אמר לפני פטירתו, עולם עולם, כמה טוב ומתוק אתה למי שאינו שקוע בך, כמה רע כמה חשוק וכמה מר אתה למי ששקוע בך, והכונה בזה כי לפעמים סבור בחור שאם יחיה בעולם בצורה עדינה ונעלית יותר יזכה לעוה"ב אבל עוה"ז לא יהא לו, אמנם האמת בדיק ההיפך כי מי שאינו חי כך ומונה בעוה"ז לעולם אינו מסופק, כדברי חז"ל (קה"ר א, לד) יש לו מנה רוצה מאתים וכן הוא בכל התאוות כלשון חז"ל (שם) אין אדם מת וחצי תאוותו בידו, אבל מי שחי חיים נעלים יותר מרגיש סיפוק ואושר בחייו, ועולם הזה ודאי יש לו.

זאת ועוד שאין אדם שאין לו קשיים ונסיונות, אמנם מי שחי חיים רוחניים יותר ווערט נישט פארלוירן - אינו נאבד בשעת נסיון ואף אם עוברים עליו עליות וירידות והוא זקוק להתגבר, כיון שהוא מונח בשאיפות רוחניות ממילא נשאר בישוב הדעת ואינו מונח כ"כ בקושי בבחי' יושב בסתר עליון, אבל מי שאינו חי כך יתכן שעוה"ב יהא לו כי הקב"ה רחום וחנון אף למי שאינו ראוי, אבל עוה"ז ודאי לא יהא לו, זוהי נקודת העבודה בימים אלו ובעז"ה נזכה לכך כולנו.

<p>תשית לראשו עשרת פז חלק מהוצאות השבת נרמזו על ידי יידינו הדגול הרה"ח ר' שלמה סלאטקין הי"ו באלטיטור יצ"ו יזכה לראות ברכה והצלחה בכל מבעשה ידיו</p>	<p>נכתב יידיש הר"ר דניאל בלצ'ר שיחי לע"נ אביו ר' צבי בן יצחק ע"ה נלב"ע בט"ו בשבט</p>
---	--

ב"ס ד

א-ל חי ציזחה להנניל יהיהות

בהאי זומא דהילולא רבא

של

איתן אדוננו מרן הס"ק זי"ע

מייסד קופת הקודש

קבל על עצמך לעמוד לימין אחינו בשרנו נתמכי

הקופה בנתנה קבוצה והגונה שיש בה ממש

זכותו יגן עלינו

זכר טעמנו מסורי אבי ז"ל ופאדמו"ר הרחוק מרה שלמה הלוי ז"ל ומרחיק
 מרה ברור נ"ב אסר ברור ונלול חובר אם היו מרמזים את עצמם לחיזוק עמי איי
 ברחבה ובפטי תרומת קדישתא, לא ררו לאי"ט ית ירידה בהסבלה בגוה הנפס.
 (מסוד סבת קודשו של מרן אדמו"ר רח"ל מלפנינו יצ"א)

לריקון הקופה בביתנו ולכל עניני קופת הקודש: 03-6461-888